

høre, hvad det er for en dokumentation, der ligger bag.

Punkt 2: Hvad vil man gøre med de udenlandske kvinder, der i dag bliver hentet af ældre mænd, som altså ikke er 24 år, men kan være 35 år og opefter? Hvad vil man gøre med de kvinder, der bliver hentet fra østeuropæiske lande, fra asiatiske lande, som efter kort tid bliver voldsramte og ender i krisecentrene, hvorefter manden henter en ny? Hvad vil man gøre ved dét, hvis man tror, at 24-års-reglen er løsningen?

Første næstformand (Svend Auken):

Jeg skal lige, inden fru Karen Klint får ordet, byde velkommen til en delegation fra Slovakiet parlament. Vi har i dag besøg af delegationen, som er under ledelse af formanden, hr. Pavol Hrusovsky, og jeg vil gerne på Folketingets vegne byde vores gæster hjertelig velkommen til mødet her i Folketinget og udtale ønsket om, at delegationen må få et godt og et udbytterigt besøg her i Danmark. Velkommen.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Spørgsmålene går igen denne her gang på 24-års-grænsen, og jeg kan kun sige, at de oplysninger, vi har, bl.a. stammer fra en konkret dialog med nogle af de unge, som siger, at de er trygge ved den aldersgrænse. Jeg har ikke sagt, at den skal være sådan for evigt, men det er den grænse, vi er nået til lige nu. Så synes vi, at vi skal holde øje med udviklingen, og så er vi parate til at drøfte den senere, men lige nu er vi ikke parate til at lade den skride, og det er også derfor, at jeg siger, at vi ikke kan støtte beslutningsforslaget i den sammenhæng. De oplysninger, vi har fra de unge selv, viser, at den giver tryghed for dem.

Med hensyn til spørgsmålene om de andre kvinder, der kommer hertil, er vi meget enige i, at de kvinder ikke skal have et liv i isolation eller med vold, og de skal så hjælpes på andre måder. Vi har også med i vores oplæg, at de faktisk skal tilbydes danskundervisning. Det er også et krav, at der skal være en kontrakt med dem i forbindelse med, at de kommer til landet, for vi vil ikke have, at der bare hentes mennesker til Danmark, uanset om det er mænd eller kvinder, der så gemmes bort af ægtefællen uden at være en del af det danske samfund, et samfund, der består af demokrati og ytringsfrihed og alt muligt andet. Så der er vi enige i spillereglerne:

Om svaret så lige nøjagtig er den beløbsstørrelse og den sanktion, som Det Radikale Venstre har i beslutningsforslaget her, er vi åbne for en debat om. Men vi har faktisk også med i vores oplæg i dag, at der ikke er nogen mennesker, der skal leve i isolation i Danmark, de skal være en del af det åbne samfund, og de skal også kunne udøve deres selvstændige rettigheder.

Kl. 14.55

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Man må sige, at dengang Socialdemokratiet var i regering, henviste de til nogle tal fra INDSam, som dengang fik store bevillinger fra den socialdemokratiske regering, og som efterfølgende, da regeringsskiftet kom, faldt sammen som et kort hus. Det viste sig nemlig, at de tal, de havde, overhovedet ikke var dokumenteret i noget som helst. Det var nogle tal, de havde fået bestilling på, som de så havde leveret. Det samme har vist sig med andre organisationer.

Nu siger Socialdemokratiets ordfører her fra talerstolen, at man har talt med nogle unge, som føler sig trygge. Hvad er det for nogle unge, der tales om, for de repræsentanter, som har udtalt sig omkring de ting, har været meget afvisende over for 24-års-reglen? Medmindre der er en eller anden logeagtig sammenhæng, vil jeg meget gerne høre, hvem det er, hvad det er for nogle organisationer, hvad det er for nogle repræsentanter, som har ytret sig positivt over for 24-års-reglen? Det synes jeg kunne være interessant at høre.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Det undrer mig lidt, at Socialdemokratiet holder fast i 24-års-reglen, og derfor vil jeg godt spørge fru Karen Klint som ordfører for Socialdemokratiet i denne sag: Er det ikke en bekymring værd for Socialdemokratiet, at antallet af mennesker, der er flyttet til Malmø, er steget med mere end 50 pct.?

Tror fru Karen Klint blot, at det er, fordi skatten er lavere, og man kan få flere ting for penge, eller har fru Karen Klint ikke en fornemmelse af, at det i vidt omfang er mennesker, der simpelt hen bare ønsker at leve i et helt almindeligt ægteskab, de kan bare ikke få lov til det her i Danmark? Tror fru Karen J. Klint ikke, at det kan være hovedårsagen?